

ספנים עליזים

כתב ג. פלקה
צייר ס.אורר

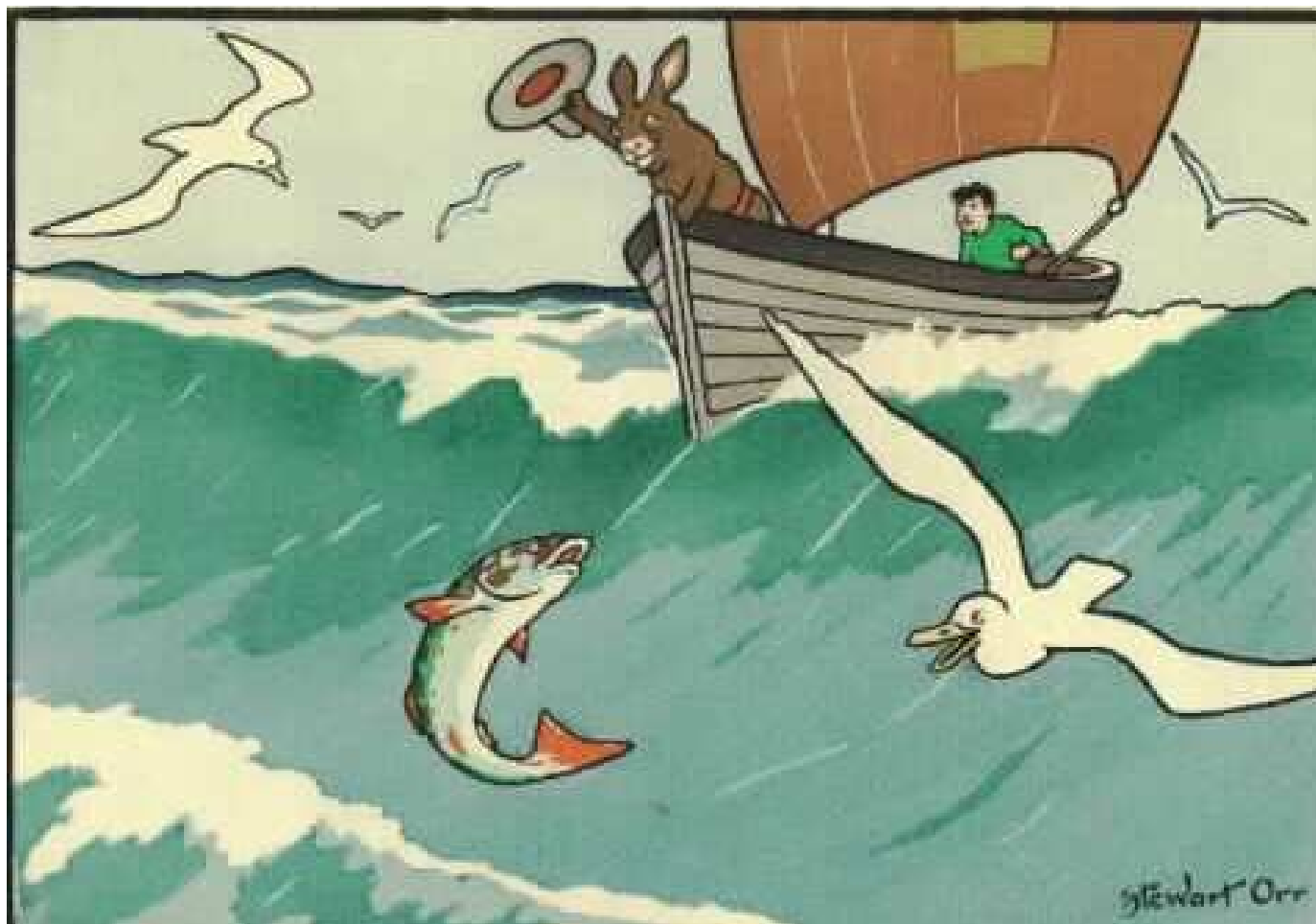
קלן 1905

הנה יושב לו פריץ לשולחן. הוא מלא מרץ ורוח טובה. אך לימוד לטינית קשה לו. "זה" חושב
הוא "מיותר לגמרי."
פתאום השפּוֹ הנס מציץ לחלון ואומר לו: "סגור מהר את הספרים. האמן לי, הכי טוב זה
ללמוד מנסיעות."
פריץ מקבל את הרעיון וכבר כעבור רגע הוא בחוץ: "נסע עכשיו לעולם הרחב כדי שם
ללמוד!"

כבר אחרי שעות מאטות הם מגיעים לים הכחול. אך הנס מקמט את מצחו: "מים? על זה כלל לא חשבתי. פריץ, אני חושב שזו שטות!"
"אבל למה, הנס? הנה יש לנו כאן סירה שבה נפלחג בים. והבט גם על החול היפה. כזה גם נמצא בכל מקום אליו נגיע ונוכל גם לשחק בחול"

נעים לשוט בים, הגלים מענעים אותם, וכשבאה רוח טובה הסירה מתחילה לשוט במהירות. הנס מנפנף בכובעו ופריץ מחזיק את ההגה. כי המים אמנם נעימים, אבל יש גם סכנות בים. יש להם גם מלווים, להקת שחפים שמתעופפת מעל, ומהגלים מופיע גם דג גדול.

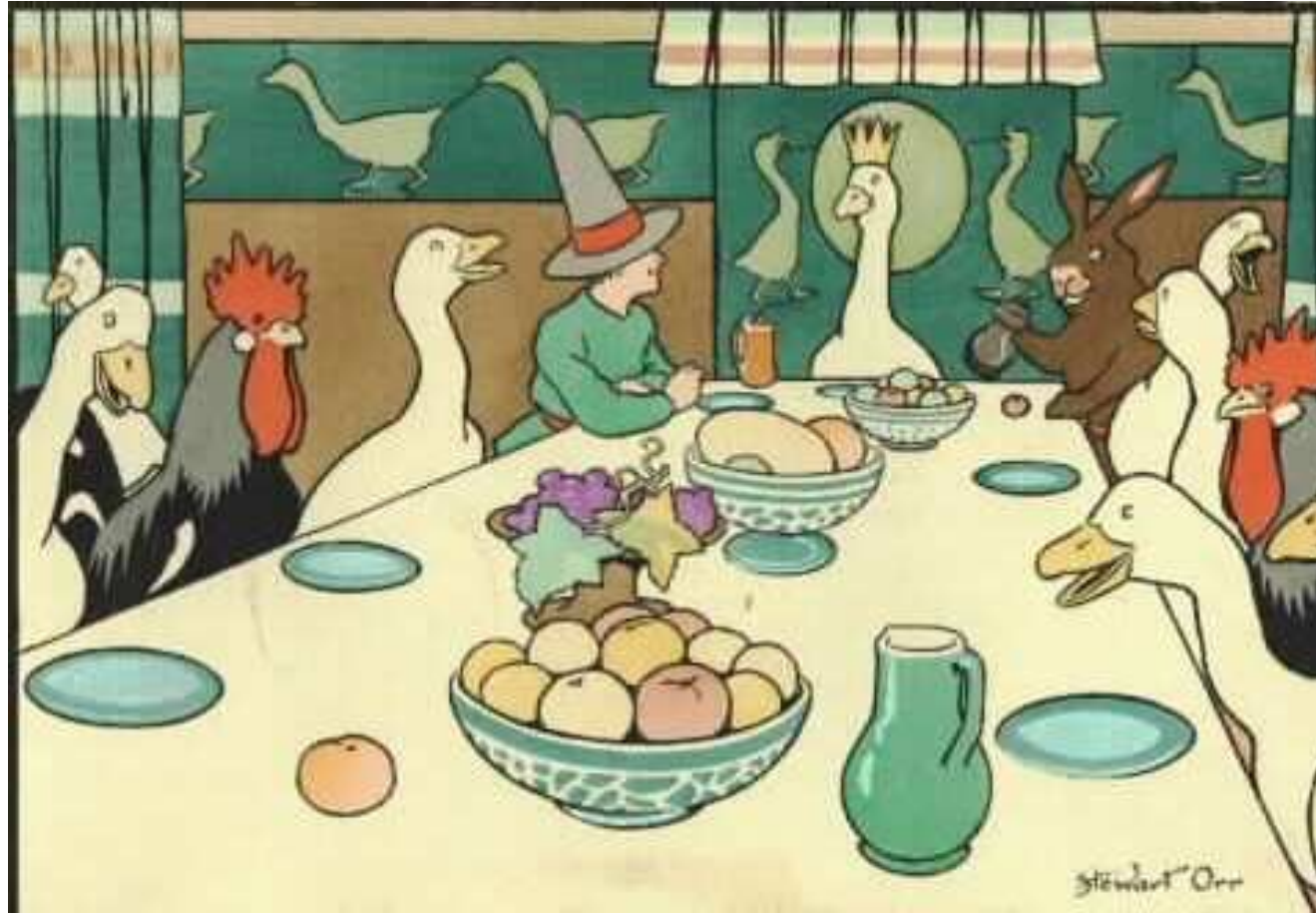

ויום אחד מופיע גם תוכי על הסיפון: "רב-החובל" הוא אומר "אני עייף מאוד, כפי שאתה רואה. האם הדרך ליבשת עדיין ארוכה?" "לא, העולם לא יכול להיות כל כך גדול. בטוח שבקרוב נגיע למטרתנו. בוא איתנו, תוכי, אין צורך לעוף יותר. יש כאן מספיק עבודה בסירה." "עבודה? מה הוא הדבר הזה בכלל? לא תודה לא בשבילי."

כך הפליגו מרחק רב, מרוצים ושמחים, אך יום אחד נשמע קרקור: "מה זה? תקשיבו!"
ואמנם מעל הגלים נראו צמרות עצים ואחריהם יער. "אדמה! הגענו!" ועוד באותו היום נחתו
בנמל.

על החוף עמד כל העם. אך פריץ מבוהל קרא: "מה זה? לאן הגענו? איזה ארץ זו?"

מלך אווז השלישי היה השליט באי, ומלך כאן כבר כמה שנים. העם שלו היה מאושר פרט ל...
אך זה יסופר אחר כך.
זוג התיירים שלנו הובא בכבוד, אחד על ידי האווז, שני על ידי אווזה. הזמינו אותם לארוחה
חגיגית, בירכו ברוח טובה ובכבוד והמלך, שמח לאורחים שתה מים כאילו היה זה יין.

אך פתאום נשמעה זעקה: "אדוני המלך, השודד פרץ. הוא כבר אכל שני אווזים, שלושה ברווזים ועוד תרנגולת!"
"וי" קרא המלך אווז השלישי "שודד! אני מקלל אותך! רק לראות אותך גורם לי צער, בעל פרווה אדומה וזנב ארוך!"
"זנב ארוך ופרווה אדומה?" שאל פריץ "זה יכול להיות רק שועל. ואין צורך להבהל, כי שועלים אפשר לתפוס."

ומיד הם ניגשו החברה למלאכה. כמו נגרים מנוסים משייפים ומנסרים וקול הפטישים נשמע. המלך שואל את עצמו: "מה קורה כאן?"
גם מר תרנגול מפקפק: "זה שטויות, קירי קירי!" וגברת ברוזה מנענעת ביסבנה בהתפעלות. ך כשהכל היה מוכן כולם השתתקו, כי הנה עמד לפניהם כלוב נהדר על גלגלים.

המלך הביט על הכלי הזה מקדימה ומאחורה, תחילה שתק ואחר כך שאל: "ואיפה השודד?"
"כבודו!" קרה פריץ "כלוב תחילה תמיד ריק, אבל אחר כך, ולא קודם, אפשר יהיה לראות
למה הוא משמש."

עוד באותו ערב הם הוציאו את הכלוב, מצאו את השביל בו הלך השועל השנוא ביער הקרוב. הם העמידו את הכלוב ובעצמם טפסו על עץ. אך עוד קודם כתב פריץ שלט: "הבית הזה מלא אווזונים."

הכל מסביב היה שקט. הם ישבו באור הירח ורק בלחש התיעצו: "אולי שמעת דבר מה?" "אולי הוא בא?"

והנה בא השועל. באיטיות ובזהירות, מביט על השלט, מקשיב: "שקט כאן, כולם ישנים! כמה שאני אוהב אותך ברווזון טעים."
ובקפיצה אחת הוא נכנס לכלוב. אך אז נופלת הדלת והוא בפנים, סגור ולא יכול לצאת!

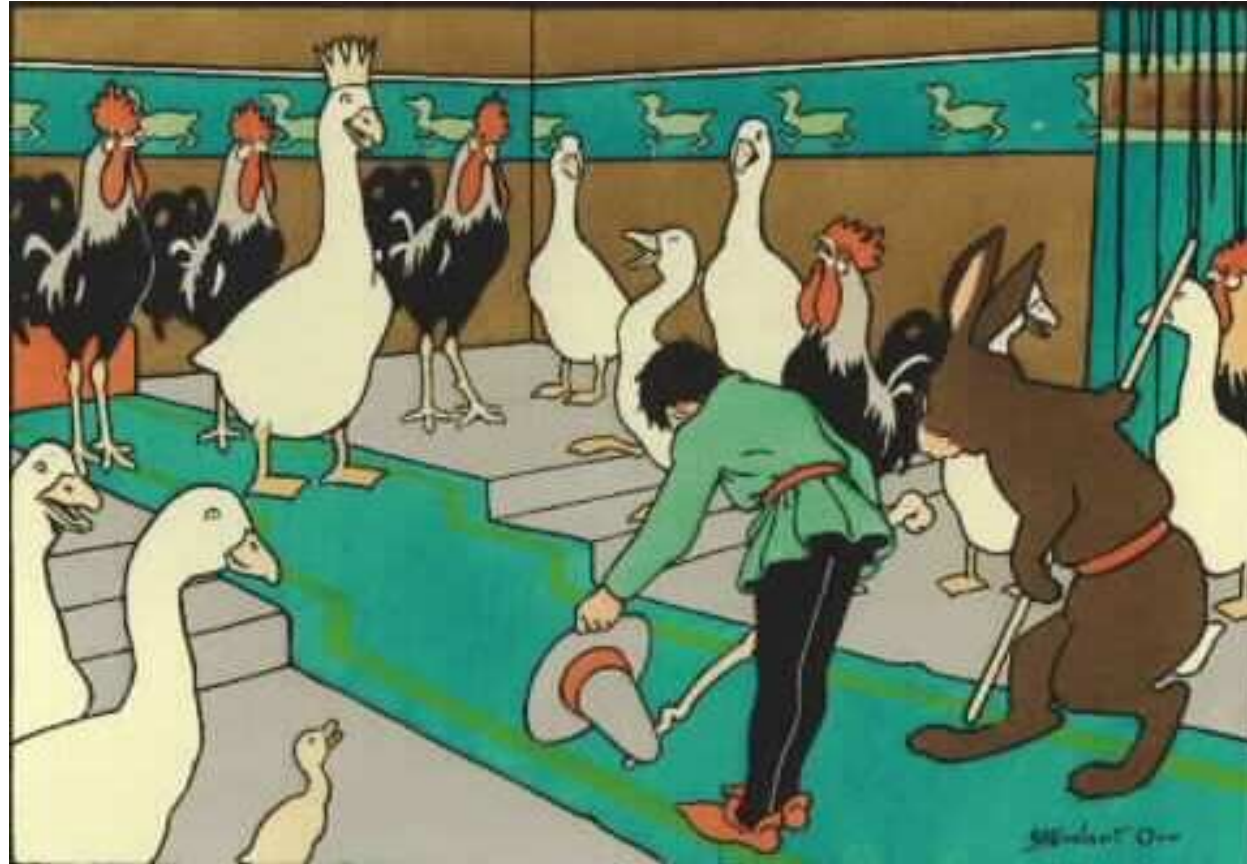

כשרק ראו פריץ והנס שהשועל לכוד התחילו לשיר: "שועל, שועל גנבת אווז הלילה!"
אך השועל התקומם: "תתביישו, כך לא מתנהגים. אני בז לכם, אתם חסרי נימוס."
"נכון" קרא פריץ "אנו חסרי נימוסים, אבל קודם אמור לנו - איך מוצא חן בעיניך הבית החדש
שלך?"

ועכשיו התאספו כולם, גדולים וקטנים, סביב השועל הלכוד. עשרים אווזים נרתמו ומשכו את הכלוב תוך שירה.

המלך כמובן שמח מאוד. הוא צעק: "הי" וצעק: "הוי" והעניק לפריץ ולהנס תוארי אצולה. גם באוניברסיטה העניקו להם תואר דוקטור כבוד. כל העם, כשרק ראו אותם, קראו להם: "הוררה!"

אבל למרות שפריץ נעשה ראש הממשלה הוא התגעגע הביתה, להורים.
"כך" אמר המלך אווז השלישי "אני מבין אותך. אבל למה לכם לשוט שוב בסירה שלכם. היא
מסוכנת. אם תתהפך, תטבעו שניכם. אמנם אין לנו רכבות ומכוניות, אבל אנחנו יכולים
להעביר אותכם הביתה בטיסה."

והוא צווה על שני אווזים חזקים במיוחד להטיס אותם למקום חפצם.
וכך פריץ והנס התישבו, כל אחד על גבו של אווז. המלך בירכ אותם לשלום והם התרוממו
לענבים.
כך הם טסו ימים אחדים עד שראו מרחוק את ארץ מולדתם.

הם מאוד שמחו לראות שבכפרם נשאר הכל כפי שהיה. הדרך, היער, הבית, עמדו כולם במקומם. גם החתול ישב במקומו הרגיל לפני דלת הבית. וכך גם, כמו כל יום קראה אמא: "פריץ! מהר למיטה!"